WALDEMAR KLEIN.

Novell
Af EMILIE FLYGARE CARLEEN.

Forts. från föreg. n:r.

XII.

Den ovanliga öfverraskningen.

Lifvets blommor äro blott ett färgspel. Huru många förtvina ej i knoppen utan att lämna minsta spår efter sig! Huru få gifva frukt!

C—t—

Klar och herrlig uppgick solen midsommaraftonen till stor förnöjelse för de på Knapergården församlade bröllopsgästerna, hvilka alla voro tidigt i rörelse.

Det lilla groll, som uppkommit mellan baronen och Julie, befans redan bilagt, och de stodo åter på den förtroliga foten med hvarandra, blott med den skilnad att baronen började anse saken såsom afgjord så snart han fick mod att bestämdt yttra sig, och Julie å sin sida blef oftare än förut oroad af den lede frestaren.

Det aftalades att, emedan antalet af maskulinum och femininum befans lika, man skulle låna schäsar och trillor i grannskapet för att förskaffa sig det nöjet att åka en herre och en dam tillsammans. Därvid mötte likväl många svårigheter, emedan nästan alla ståndspersoner, både när och fjärran, skulle begagna sina små åkdon för samma bjudning. Många bud återkommo således med oförrättat ärende från öster och väster, till herrarnes uppenbara och damernas hemliga harm, för att ånyo i norr och söder försöka sin lycka.

— Onödigt bråk! ropar läsaren. Ett kärrparti kunde väl snart på landet låta ordna sig.

Hvad — ett kärrparti....därom var alldeles icke fråga.

Badet i S—hade vid den tiden knappast sett sin morgongryning, långt mindre dessa moderna uppfinningar, som dess middagsglans sprider der omkring sig. Således lefde våra vänner på Knapergården i den största okunnighet både om dessa partier och det ännu bekvämare sättet att komma fram i löfklädda hökärror. Men äfven om denna viktiga uppfinning redan varit gjord, hade säkerligen starka tvifvel uppstått huruvida man på detta sätt kunnat företaga en resa till ett bröllop, emedan det var allmänt bekant att prosten S—dins hus hörde till den gamla goda skolan, där allt nyhetskrämeri hatades. Med ett ord: under muntra badnöjen kunna många snillrika upptåg ega rum, hvilka för den öfriga världen blott synas såsom lysande meteorer, hvilka endast fågna våra ögon och försvinna. I följd häraf, och då ett fullständigt schäsparti icke kunde arrangeras, blef herr Brink af Julie anmodat om att låta finputsa stora familjevagnen.

Efter frukosten begaf sällskapet sig ned till ån för att meta kräftor. Baronen, som i dag var i hög grad upprymd, skämtade med Julie öfver grannmamsellernas morgontoalett, och sedan detta ämne befanns uttömt och alla voro ifrigt uptagna med att nedsänka sina håfvar, vågade han hviska en begäran till Julie om en tur med honom nedåt den herrliga strandtrakten. Hon stod redan i begrepp att uppfylla hans önskan, då Brink hastigt kom ned och hviskade några ord till Julie.

Hvita och röda rosor vexlade i snabbt lopp på hennes kinder. Efter ett ögonblick vände hon sig med tvunget leende till ryttmästaren och sade:

Vi hafva fått mera främmande — ursäkta, men jag måste uppfylla en värdinnas skyldigheter.

Baronen syntes ganska missnöjd. — Skulle icke mamsell Klein kunnna göra les honneurs, tilldess ni återkommer med det öfriga sällskapet? vågade han fråga i en ton, hvilken mer än ord talade för hans önskan.

— Det går ej an, svarade Julie och svepte schalen omkring sig. Men då hon såg att ryttmästaren ärnade följa henne, gjorde hon en hastig och bestämdt afvärjande rörelse med handen, fattade Brinks arm, och innan baronen hann göra någon vidare fråga, var hon redan försvunnen med sin följeslagare.

— Rätt besynnerligt, högst besynnerligt! mumlade ryttmästaren för sig själf; men utan att vidare skänka händelsen sin uppmärksamhet, följde han kanten af ån litet längre ned och försmådde alldeles icke, då hans sol var försvunnen, att hålla till godo med de mindre lysande stjernorna, desamma som nyss utgjort skottafan för hans skarpa infall.

— Så förståndigt af er ,herr Brink! sade Julie och såg med en tacksamt vänlig blick på honom, under det de skyndsamt gingo hemåt. Sannerligen, jag hade blifvit ganska brydd, ja, mycket förlägen, att alldeles oförberedt träffa Valdemar bland så många främmande. Förlofvade personer helsa hvarandra, som ni vet, helst utan vittnen och jag älskar ej öfverraskningar.

— For att bespara er denna naturliga förlägenhet, svarade Brink, hindrade jag doktorn att efter sin önskan genast gå ned, och jag underrättade honom att hans syster var inne Derigenom erhöll jag rådrum att meddela er nyheten om hans ankomst; men huruvida jag anser nämde förlägenhet hafva sin grund i en fästmös blygsamhet eller i någon annan bevekelsegrund känner ni själf för väl att icke inför mig antaga en tillgjordhet, som ni ej eger och som alldeles icke är på sin plats mot den, som ni så ofta hedrat med er uppriktighet.

— Bevars, herr Brink,sade Julie med illa dold förtrytelse. Tror ni att jag vill gifva mina känslor till pris åt allmänheten? Sådant kan en karl aldrig bedöma.

— Mamsell Julie måste erinra sig, återtog Brink mycket allvarsamt, att några vänner ej äro en hel allmänhet, och föröfrigt finner jag ej att en flicka, förlofvad med föräldrarnes ömsesidiga samtycke, behöfver blygas att visa en glad naturlig rörelse, då hon återser sin fästman.

— Men, tillade han, ni vet att det var för att bespara er andra känslor som jag ville förekomma all öfverraskning. Ingen kan varmare än jag önska att allt måtte blifva som det bör vara, ty nu står ni vid en bottenlös afgrund, knappt skyld af rosor, den ni hvarken ser eller vill se, men andra dock se.

— Ni är alltför moraliserande, herr Brink, svarade Julie harmsen, och jag begriper värkligen icke huru jag kan tåla så mycket af er!

— Det vill jag förklara för er, genmälde Brink. Det härrör af att ni aldrig kunnat inwärka på mig, att jag lyckligtvis undgått, genom mitt hjärtas tidigare val, att bränna vingarne vid strålarne af er skönhets och ert snilles lyselder. Kort sagdt: ni kan räkna på min vänskap och goda vilja att tjena er, men er annars så allsmäktiga blick eger icke öfver mig samma magnetiska kraft som öfver andra, och hvilken är orsaken till det otillbörliga gyckel ni drifver både med känslor och plikt.

— Ah, ni är i dag alldeles odräglig, min käre herr mentor! utbrast Julie; men en tår stal sig dock fram jemte det konstlade leendet, då hon såg i Brinks redliga och öppna anlete ett uttryck af bekymmerfullt allvar. Med rörelse tillade hon då: Jag vet, kära Brink, att ehuru ni är sträng, jag likväl icke eger någon bättre vän. Däföre ber jag er utan omständigheter att ni genast återvänder och uppehåller sällskapet, men framför allt ryttmästaren, så länge som möjligt.

— Gerna, mamsell Julie.... men ni måste då lofva mig att väl använda tiden. Kom ihåg att doktorn icke förstår sig på skämt i sådana förhållanden! Var därför icke lättsinnig och låt icke såsom vanligt ett infall för ögonblicket råda öfver er bättre öfvertygelse! Ursäkta min uppriktighet, ni drifver både med honom och baronen ett farligt spel, hvars elaka följder falla tillbaka på er själf.

Ack, herr Brink, ni känner ju att Waldemar till sitt lynne har någon likhet med er, och då han är min fästman, bör det ej förundra er att det smärtar mig, samt att jag således....

— Tyst, tyst mamsell Julie, afbröt henne Brink, tala ej ut en så oädel lättsinnig tanke! Jag beklagar att jag ej kan bestrida er mening i afseende på styrkan af doktorns känslor, men ni är därtill, sedan förra året, till en stor del själf orsaken, och hvem vet hvilka strider han kan hafva bestått? Säkert är, jag ansvarar därför med mitt lif att han är värd er kärlek, er aktnig och framför allt ert förtroende, måhända äfven ert öfverseende. Tänk på er själf.

— Godt, godt, herr Brink! Jag tror att ni har rätt, och så snart vi återkomma från bröllloppet, skall jag bedja min far att med en liten högtidlighet tillkännage förlofningen, och då tager jag för alltid afsked af all behagsjuka.

— Men,invände Brink, ett godt ordspråk säger: Uppskjut ej till i morgon hvad du kan göra i dag! Ingenting är lättare, än att då ryttmästaren kommer in, säga honom:

— Se här får jag presentera min fästman.

— Ah, hvad föreslår ni? Nej, det är rent af omöjligt, begär ej sådant! Men när vi komma tillbaka från bröllloppet, skall det ske på det sätt jag nämt. Ett par dagar behöfver jag att tänka på egen hand.

Brink skakade på hufvudet och gick att uppfylla hennes uppdrag. Han hade genom en vän i W. tämligen noga reda på Valdemars förhållande till fröken von Horst, men han var ej heller obekant med den förmodade förbindelsen mellan henne och grosshandlaren Billing och tröstade sig därföre med den tanken att då detta en gång var afgjort, skulle doktorns förhållande till Julie blifva mindre tvunget. Den enda stötestenen syntes honom baronen.

— Det vore icke omöjligt, sade han för sig själf, att hon i ett anfall af fåfänga och lättsinnighet bröte med Klein och gifte sig med baronen i händelse han gör allvar med saken. Bevare oss Gud från en sådan olycka, bad han af uppriktigt hjärta; ty en lättsinnig man är värre än en man med hvarje annat fel.

Blott några ögonblick hade Julie haft tillfälle att öfvertänka Brinks råd, och allt var hos henne ännu ett oredigt virrvarr, då hon på något afstånd fick se Klein komma med hennes far emot henne. Den senare blef på vägen uppehållen af en bonde. De möttes alldeles ensamma.

—Välkommen, Valdemar.... Du har värkligen öfverraskat mig! stammade Julie och lade sin hand i den, som han med hjärtlighet räckte henne.

— Jag vill hoppas, icke oangenämt! svarade han och såg henne med en mild, men något forskande blick i ögat.

— Visst icke, gode Valdemar! Men du hade varit ännu mera välkommen, om det skett förr.

I dessa ord låg en tvetydighet, den Valdemar fick tolka på flere sätt. Som han var osäker om det rätta, åtnöjde han sig med att svara det han omöjligt förr kunnat få permission. Men var förvissad, bästa Julie, att denna försummelse nu skall repareras, ty jag ärnar blifva här en hel månad.

Julies svar härpå var högst osammanhängande. Hon kunde ej lösslita sin själ från tanken på den oreda, som oundvikligen måste uppkomma. Det närmaste föremålet för hennes bekymmer var baronen. Hvad skulle han säga, tänka och göra? Och huru skulle det gå med henne själf? Hon hade ej mod att tala uppriktigt med Waldemar; och huru skulle hon också kunna säga honom att hennes kärlek och fåfänga ständigt låge i strid med hvarandra? Att hon själf började inbilla sig att baronen ingifvit henne ett lifligare intresse än som var förenligt med hennes lugn, och slutligen en viss, icke obetydlig fruktan att Waldemar och hon icke passade för hvarandra, allt detta var just icke egnadt att blifva föremål för det första återseendets samtal. Sådan var Julies öfvertygelse, och hon teg, emedan hon icke visste hvad hon skulle yttra.

Waldemar, som under detta långa afbrott noga betraktat henne, fattade hennes hand och sade i lätt ton:

— Jag har hört att ni i dag skall resa till ett bröllop.

Om du ej lofvat någon annan, så hoppas jag du tager din plats hos mig, min trilla är både rymlig och god.

Ingenting kunde, under nuvarande förhållanden, vara mindre angenämt för Julie än en så lång tete a tete med Klein. Dessutom hade hon lofvat åka med baronen.

För att undvika bägge delarne, svarade hon, likväl icke utan en viss oro huru Waldemar skulle upptaga det:

— Jag ärnar åka i vagnen, man bevarar bättre sin paryr i ett täckt åkdon.

— Som du vill, svarade Klein. Men ett lätt drag af missnöje sväfvade öfver hans läppar.

Julie låtsade ej märka det.

— Jag hoppas likväl, tillade han, att du icke har något emot att jag tager min plats på kuskbocken?

Härvid var intet att invända. Julie böjde hufvudet till bifall så vänligt hon kunde samt yttrade: Jag tror att Karolina åker med i vagnen, ty hon har afslagit ett par af herrarnes inbjudning.

— Hon reser icke med, svarade Klien, efter hvad hon just nu sade till mig.

— Hon vidhåller således sin envisa föresats, återtog Julie förtrytsamt, ehuru jag så mycket bedt henne. Finner du ej detta vara rätt besynnerligt af din syster?

— Icke det ingaste, min goda Julie! Både jag och Karolina sörja för mycket ännu förlusten af en älskad fader för att efter tre a fyra månader kunna finna nöje i något slags uppslupen förströelse. Hon blir hemma af smak.

Jag reser dit emedan, då jag fins på stället, det vore att försummadig, om jag åt någon annan öfverlemnade dessa små ratigheter, som nu uteslutande äro min rättighet att få visa.

— Du ä värkligen allt för god, Waldemar! svarade Julie småleende. Var uppriktig, jag beder dig, önskar du att jag skall blifva hemma, så var öfvertygad att jag utan afsaknad kan försaka ett nöje, då jag därmed vinner ditt bifall. För ögonblicket var det hennes allvar, ty hon fick hastigt en paroxysm af ånger.

Waldemar svarade med någon öfverraskning: Långt därifrån, min bästa vän! Det är mig ett värkligt nöje, att få visa dig en uppmärksamhet.... Vill du emellertid presentera mig för dina gäster?

— Nej, Waldemar, det öfverlemnar jag åt Karolina samt utber mig för idag ditt öfverseende. Några små göromål hindra mig att komma ned till middagen.

De voro nu inkomna i salongen, och då Klien ännu en stund ville kvarhålla henne, sade hon med ett vemodigt leende: Icke i dag, gode Waldemar, kan jag tillhöra dig.

Vi måste först bättre lära känna hvarandra. Tro mig, vi måste det!

Hon skyndade ut, betagen af mångfaldiga och häftiga sinnesrörelser, för att dölja den tilltagande oron och i sin kammares enslighet tillkämpa sig en passande med dagen förenlig sinnestämning jämte en yttre hållning.

Föundrad såg Klein efter henne, skakade betänkligt på hufvudet och gick in till Gustaf.

En timma senare sutto alla de muntra gästerna vid det tidiga middagsbordet, hvarefter en hvar förfogade sig till toalettens vigtiga bestyr.

XIII.

Resan till bröllopet.

FÖRSTA AKTEN.

Uti prästgår'n slamrades med motlar,
brådtom hade alla husets hjon,
pigor svängde sig med helglagskjortlar
Och på spettet satt en gödd kalkon.

Fru Lenngren.

Från Knapergården hade man en mil till S—aryd prestgård. Klockan half 5 stodo damerna färdiga, i styfva linongsklädningar med rosenröda skärp, fötterna inklämda i de allra sötaste små sidenskor och håret smyckadt med växtlifvets mest utvalda skapelser. Bajaderer — lätta, af fin hvit tråd knutna nät, ihopdragna med knappar och tofsar i ändarna af det modernaste slaget höljde och icke höljde, efter hvad omständigheterna medgåfvo, hvita och bronsfärgade halsar. Så fördelaktigt utstyrda och insvepta i kappor och voaler, ledsagades de af de vätande eau-de-cologne- och rosadoftande kavaljererna till sin särskilda åkdon.

Julia hade genom Brink underättat ryttmästaren att hon i följd af en svår tandvärk, skulle åka i vagnen. Detta föreföll honom mer än märkvärdigt; men han beslöt dock icke att blifva stött, utan äfven taga plats i den, hvarför han underättade sig hvilka af sällskapet för öfrigt hörde till samma parti.

Han erfor då att vagnens innevånare skulle bestå af Julie, en gammal enkefru till förkläde under resan, hennes dotter och dennas fästman, som olyckligtvis kommit för sent att skaffa sig något eget ekipage. Baronens plan var genast uppgjord. Han tillbjöd herr kongl. sekreteraren och dennes fästmö, hans häst och åkdon, hvilket tacksamt antogs. Han visste att den gamla enkefrun var döf, och därför hade icke det ringaste emot att hon satt i ett hörn af ett bihang till dessa ovärderliga varelser, som på en gång äro närvarande och frånvarande; och hvad Klein beträffar, bekymrade ryttmästaren sig föga hvar han åkte.

Han kom icke ens att tänka på honom förrän något senare.

Allt var således i behörig ordning och samtliga damerna lyckligt instufvade. Endast baronen och doktorn stodo ännu i tamburen och vantade på Julie. Ehuru de icke hade den ringaste zning derom att de skulle blifva grannar på vägen, tycktes de af instinkt betrakta hvarandra med motvilliga blickar. Slutligen kom den väntade, skön och strålande i sin broderade tyllklädning, med hvit taft inunder, en dyrbar persisk schal kastad likt ett lätt draperi öfver den präktiga drälten, och på de härliga glänsande bruna lockarne en krans af gyllene ax af artificiel blåklint.

Baronen stod stum af förtjusning. Också förde hon sig i dag med en ädelhet och ett behag, som skulle hedrat en drottning. Bägge herrarne erhöllo en flyktig triumferande blick, då hon med en lätt böjning på hufvudet försvann vid ingången till sin fars rum. På Waldemar gjorde denna blick ett vidrigt intryck, på baronen alldeles motsatsen. Det var en blick och en hållning värdig den tillkommande friherrinnan von K—! tänkte han för sig själf.

Då Julie återkom, ledsagades hon af Karolina hvars enkla klädning och slätkammade hår fördelaktigt upphöjde Julies lånta och egna behag genom den motsats som de framställde.

Ryttmästaren, som var idel uppmärksamhet, hastade fram att hjälpa henne med kappan, men Waldemar stod på andra sidan och hade redan förekommit denna ratighet.

Ryttmästaren fann detta ganska djerft af doktorn, men ingenting kunde öfvergå hans förvåning, då han skulle bjuda Julie armen, att se Waldemar helt ogeneradt fatta hennes hand, lägga den i sin och föra henne i vagnen.

Ryttmästaren bet sig af förtret så häftigt i läppen att en liten bloddroppe föll ned på hans näsduk. Dock var han så långt ifrån att drömma sig till det sanna förhållandet att han insåg doktorns uppförande härleda sig dels ifrån gammal barndomsvänskap, och dels af obekantskap med en finare takt, hvarför han fann det under sin värdighet att taga humör. Dessa betraktelser gjordes, under det han med näsduken för läppen gick nerför trapporna och fram till vagnen.

— Skall också herr ryttmästarn åka här? frågade Klein med en just icke alltför inbjudande ton, då han såg honom utan omständigheter stiga upp.

— Ja, med er tillåtelse? svarade baronen och drog igen vagnsdörren.

Nu var det Kleins tur att bita sig i läppen. Deta skedde likväl med så mycket saktmod att ingen bloddroppe blef synlig.

Tigande intog doktorn sin plats på kuskbocken: och som vägen till prästgården låg åt ett motsat håll till den, som slutademed den afskyvärda backen, förspordes inte hinder för en ilande fart. Doktorns klatschande piska försatte de ystra hästarne i det muntraste lynne. Men med undantag af dessa, var det öfriga sällskapet ganska trögt, baronen, emedan han utan framgång både på svenska och fransyska sökt upplifva Julie, hon, emedan hon visste att Waldemar, om han ville, kunde höra hvart ord, den gamla enkefrun, emedan ingen besvarat hennes anspråkslösa anmärkningar genom annat än ett enstafvigt "hm" eller "jo jo", och doktorn, emedan han sökte tillfälle att på ett lämpligt sätt kväsa baronens öfvermod.

Således afbröts ej tystnaden förrän man till allas lättnad stannade på den af vagnar och inklinations-schäser alldeles öfverhöljda gården.

Innan Klein hann att öfverlemna tömmarne åt den frmträdande drängen, hade ryttmästaren redan hoppat ur och stod färdig att nedlyfta Julie, hvilket han också i sjelfva värket gjorde både hastigt och lustigt. Han hade afkastat kappan, och Julie såg ryttmästaren för första gången i den lysande s—ska dragonuniformen. Och denna — det måste sjelfva afunden erkänna — var i hög grad egnad att pryda hans fordelaktiga utseende och höga figur.

Med välbehag dröjde Julies blick på den rika smakfulla drälten. Aldrig hade han visat sig i et så förledande ljus. Därtill gaf det blandade uttrycket af harm och ömhet i hans drag åt hela hans väsende någonting så oemotståndligt, att hon icke kunde hindra sig att kasta en jämförande blick från honom till doktorn.

Waldemar — ehuru i regelbunden manlig skönhet baronen vida öfverlägsen—syntes dock nu, med sin allvarsamma hållning, i den enkla, svarta drälten icke kunna hålla stånd mot den lysande ryttmästaren.

Nära ingången till prostgården hviskade baronen till henne: — Får jag räkna på första dansen?

— Icke den första, svarade hon litet brydd, den är bortlofvad.

— Redan, det var oväntadt.... Nåväl Julie, första kadriljen och andra valsen då? O, säg icke nej! bad han med en så djuft förledande röst i hennes öra att hon hastigt hviskade: Må så vara, men håll er nu på afstånd!

(Forts.)

Svensk Bokhandel.

Artistblod. Romantiserade skildringar ur det skandinaviska Teater-, Varietè- och Cirkuslifvet af Carl Muusmann m. fl. Med 200 illustrationer. 352 sidor. Bunden i elegant klotband. $1.40
Häftad. $1.00

Spridda blad ur kommunister Frids dagbok efter hans död utgifna. 155 sidor. 15c

Pickwick-Klubbens efterlämnade papper. Roman af Charles Dickens. Öfversättning af Tom Wilson. Två stora delar. Inbunden per del. 70c

Fredmans Epistlar. Ord och musik. Af C. M. Bellman. . . 35c

Skaldeförsök. Af Anna Maria Lenngren. 35c

Vilse i lifvet. Af Gustaf af Geijerstam. 35c

Carl von Linnés Öländska resa. 35c

Heliga Birgitta. Af Verner von Heidenstam. 35c

Emilie Flygare-Carléns Romaner. Ny upplaga. Illustrerad af Jenny Nyström-Stoopendahl.
—Rosen på Tistelön. $1.10
Inbunden. $1.60
—Jungfrutornet. $1.75
Inbunden. $2.80

Död för världen. Roman af Alexander Dumas. En af den berömda författarens mest spännande romaner. Upplagan tryckt 1907. Kartongomsl. . 25c

Vildmarken. Chicagoroman af Upton Sinclair. 3:e uppl. 408 sidor. 80c

Allmän brefställare,särskildt nyttig och lärorik. 35c

Ur en agitators lif. Memoarer af August Palm. Rikt illustrerad. Inbunden. $1.75

Amerikanen, Svensk-Engelsk parlör med uttalsbeteckning. Oumbärlig för emigranter. Kortfattad och praktisk. 15c

August Strindberg. Röda rummet. 35c
—Nya riket. 35c
—Utopoier i verkligheten. . . . 35c
—Hemsöborna. 35c
—Skärkarlslif. 35c

Gudinnan af Atvatabar. En upptäcktsresa i underjorden och Atvatabars eröfring. Roman af William R. Bradshaw. 448 sid. och inb. i en mycket vacker klotpraktpärm i guld och färgtryck. $1.00

Inåt eller utåt. En tidsbild af Agnes Giberne. 216 sid. . 30c

I turban och Chechia. Skisser och utkast af Radscha. . . . 20c

Julklappsverser och Grötrim af Gustavus. Mycket roliga. . 15c

Jul- och Nyårsverser af Gustavus 15c

Kvinnotjusaren. Originalroman af J. Brun. Inb. i två delar med prima klotband. $1.50

Solen i Karlstad eller "Jämta å Ja". Svenskt original af Gunnar Forsman. Inbunden i särskild fin komponerad pärm. 935 sid. stort bokformat. $1.50

Minnen från Västergötland. Hälsning till hembygden från dess i Uppsala studerande ungdom. Andra upplagan. Med öfver 100 illustrationer. 192 sidor. 1901. 4:o format. Originalpappb. $1.00

Lilly, eller gäckade lyckodrömmar. Sensationsoriginalroman i två delar ur det moderna Stockholmslifvet af Grimner. 1,280 sidor och talrika helsidesillustrationer. Inb. i vackra särskildt komponerade pärmar. $1.70
Häftad. 85c

Förföljd. Detektivroman af A. Conan Doyle. 60c

Rosen och Resedan. Verklighetsskildring ur Stockholmslifvet af J. Brun. Boken innehåller 2 delar, tillsammans 1,360 sidor med en mängd illustrationer, samt inbunden i elegants särskildt komponerade pärmar i flera färger. $1.50

För kafferepet af E. L. 15c

Kristus i världshistorien, af dr F. W. Farrar. Fortsättning af "Jesu lif". Öfvers. af A. F. Åkerberg. 480 sidor. 1900. 70c

Bibeln, dess betydelse och auktoritet af dr F. W. Farrar. Öfversättning af A. F. Åkerberg. 359 sid. 1898. . . . 70c

Sjökaptenens son. Svensk originalberättelse från Stockholmslifvet af Cyris Wald. 128 sidor med många illustrationer af P. Hedman. 20c

Lifsens ondska. Bilder från en gammal stad. Af Gustaf Wied. En af de roligaste böcker man kan läsa. 344 sidor. 60c

Cigarettrökaren. Berättelser ur verkligheten af C.Ranger Gull. 168 sidor. 30c

Arbetets söner. Ett monumentalt illustrationsverk. Med nära 400 illustrationer. Stor tväroktav. 696 sidor. Inbunden i fina pärmar $2.70

Ofvanstående böcker sändas portofritt efter beloporets mottagande.
Utförlig katalog sändes fritt på begäran.

C. RASMUSSEN PUB. CO.,
730—736 S. 4th St., Minneapolis, Minn.